

**CUI PRODEST?
(SCURTĂ CONTRIBUȚIE LA BIOGRAFIA EPISCOPULUI
IOAN INOCHENTIE MICU)**

Figura eroică a episcopului Ioan Inocențiu Micu-Klein, liber baron de Sad, cavaler al Ordinului Sf. Gheorghe etc., nu mai are nevoie de prezentare. Lucrările semnate de Samuil Micu, Petru Maior, Timotei Cipariu, Augustin Bunea, Nicolae Iorga, Nicolae Pope'a, Silviu Dragomir, Zenovie Pâclișanu, David Prodan, Dumitru Stăniloae, Mgr. Aloisie Ludovic Tăutu, Francisc Pall, Mgr. Octavian Bârlea, Mathias Bernath, Ioan Chindriș etc. sunt suficiente pentru a demonstra amplitudinea spirituală, ecumenică și națională a acestui erou al neamului și martir al unității Bisericii.

Dacă a existat o Școală Ardeleană și o deșteptare națională a românilor, acest lucru s-a datorat luptei episcopului Klein, care pentru prima dată a reușit *instituționalizarea* unor burse pentru teologii români ardeleni la Roma.

Ardealul a putut deveni astfel farul deșteptării conștiinței noastre naționale, în vremea când Bucureștiul făcea concurență Constantinopolului sau Atenei ca o metropolă a culturii și ethosului politic grec.

Inocențiu Micu, episcop cu adevărat catolic, a fost totodată primul care în 1744, la Marele Sinod de la Blaj, i-a invitat și pe ortodocși, indicând cu mult timp înainte calea de urmat pentru reconcilierea celor două străni eclesiastice din Transilvania. Catolicitatea lui a depășit nivelul strictei confesionalizării, atingând dimensiunea complementarității, adevărata amprentă a Universalului, a puternicului spirit catolic în sine.

Era deci normal ca studenții teologi de la Roma, care pot studia *acum acolo* datorită ostenețelor lui Inocențiu Micu, să se ostenească, în măsura modestelor lor posibilități, pentru a-i păstra memoria nestinsă. Ne cerem iertare cititorilor dacă nu-i putem pomeni pe toți cei care în perioada 1990-1997 au căutat să-i păstreze vie amintirea: P. S. Florentin Crihălmean, episcop titular de Silly, Părintele Ovidiu Horia Pop (prin diferite parastase, cel din 12 februarie 1994 rămânând viu în memoria noastră), Părintele Sabin Făgăraș și Camil Peteu, ambii basilieni, care i-au cultivat spiritul de dreptate și de demnitate, incomodând pe unii, Părintele Juvenalie Ionașcu, parohul comunității ortodoxe române "Sf. Ioan Cassian" – Roma, care a făcut repetate vizite și rugăciuni la cavoul Episcopului, dl cav. Radu Motoca, OBSS, dl. Cav. Mircea Birtz, OBSS, care au căutat să-i ducă pe pelerinii români din Roma în cripta biseriței "Sf. Sergiu și Vach", sau Fundația Umanistă "Simion Bărnuțiu" din Cluj, care din 1993 a început o propagandă sistematică pentru readucerea osemintelor Episcopului în țară. Regretatul pr. Lucian Periș, prin diferite simpozioane sau discuții, a clarificat studenților nou-veniți în Roma însemnătatea luptei și activității lui Inocențiu Micu-Klein.

Cel care s-a ostenit cel mai mult din țară pentru repatrierea rămășițelor pământești ale acestui luptător, înarmându-se cu toate "placeturile" forurilor eclesiastice competente, a fost venerabilul părinte Silvestru Augustin Prunduș, OSBM, fost secretar al cardinalului Iuliu Hossu. În luna noiembrie 1993 Domnia Sa împreună cu un grup de colaboratori a inițiat la Roma demersurile necesare pentru îndeplinirea ultimei dorințe testamentare a ctitorului Școlii Ardelene. S-a făcut inclusiv o expertiză a osemintelor, consemnată într-un proces verbal pe data de 22 noiembrie 1993, iar pe data de 29 noiembrie a aceluiași an s-a făcut și un reportaj video destinat televiziunii române. Inițiativa părintelui Prunduș a fost din păcate blocată, la scurt timp, fără multe explicații ... Știm și de cine.

Citind anumite reviste greco-catolice apărute în țară¹, am aflat și noi de aducerea la Blaj a osemintelor Episcopului Ioan Inocențiu Micu, realizată în condiții destul de stranie, pe care acest ctitor al Națiunii nu le-a meritat.

Exhumarea lui a fost făcută la sfârșitul lunii iulie 1997, urmată de o priveghere la Colegiul Pontifical *Pio Romano*. Ne bucurăm că acest lucru s-a împlinit în prezența PP. SS. Virgil Bercea și Ivan Choma, a rectorului acestui colegiu, venerabilul protector al studenților români de aici, Părintele Jacques Olivier Raquez OSB, și a Părintelui Cristian Langa. Erau reprezentanții Bisericii căreia

¹ Spre exemplu: *Ioan Inocențiu Micu-Klein s-a întors acasă*, de Daniel Sârbu, în *Viața Creștină* (Cluj), nr. 16 (182) / 1997; *Din Maica Roma în Mica Roma – Episcopul Inocențiu Micu s-a întors acasă*, în *Unirea* (Blaj), nr. 8 (73) / 1997, nesemnat.

episcopul Inocențiu Micu i-a fost credincios până la moarte, în ciuda tuturor tribulațiilor. Era de drept ca Biserica Română Unită să-l aducă acasă și nu alții.

Dacă inocenților (teologii români din Roma) accesul la Inocențiu le-a fost îngreunat datorită timpului ales pentru translatarea relicvelor, mi se pare neîntemeiată exagerarea rolului (auto)atribuit dlor Constantin I. Drăgan și Iuliu P. G. Gheorghiu. Cei care s-au zbatut cel mai mult pentru aducerea osemintelor Episcopului au fost preoții Bisericii Române Unite.

A surprins cu uimire lipsa participării oficialităților de atunci (1997) ale statului la ceremoniile de la Blaj. În 1991, la reînhumarea osemintelor I. P. S. Mitropolit Iosif cardinal Slipyi, la Kiev, președintele Kravsciuk și-a prezentat personal omagiile. Iar patriarhul Slipyi era ultima verigă a lanțului conștiinței naționale ucrainene, nu prima, ca episcopul Ioan Inocențiu Micu.

Cui prodest?

MIRCEA REMUS BIRTZ, OBSS

ANEXA

“(semnătura) a doua copie. Originalul dat părintelui Silvestru Augustin Prunduș

22 Noiembrie 1993, orele 11

Proces Verbal

Încheiat astăzi 22 noiembrie 1993, la Biserica Sf. Martiri Sergiu și Vach – Madonna del Pascolo din Pța Madona dei Monti 3, Roma, în cripta principală din subsolul bisericii, în prezența:

Păr. Prof. Dr. Silvestru Augustin Prunduș, OSBM – provincial

Păr. Sabin Gavril Dăncuș, OSBM – protoconsultor

Păr. Ovidiu Horia Pop

Dl. Petre Tămaș – student teolog

Dl. Adrian Grigoriu – redactor TVR

Dl. Inocențiu Laurean Poruțiu

Dl. Mircea Remus Birtz, OBSS – teolog

precum și a călugărițelor basilieni aflate la studii la Roma

Valentina Virginia Hădărău

Laurenția Lenuța Bolfă-Otic

Maria Mina Ignat

Monica Maria Dolores-Dege

Prin intervenția persoanelor mai sus menționate s-a ridicat lespeda de pe sarcofagul atribuit episcopului Ioan Inocențiu Micu-Klein, L. B.

Identificarea sarcofagului s-a făcut după inscripția încadrată în peretele de deasupra lui:

O S S A
IO INNOCENTII KLEIN
EPISCOPI FOGARASIENSIS
QUI OBIIT XXII SEPT. MDCCLXVIII

În sarcofag s-au găsit:

1) material osos uman

2) un fragment de carton cu inscripția “Klein”.

La un examen sumar al osemintelor făcut de domnul Mircea Remus Birtz, fost student la O. M. F. Cluj-Napoca, se constată următoarele:

- materialul osos provine de la unul sau eventual mai multe schelete, este fragmentat și conservat într-o stare precară

- la prima impresie, nu se distinge dacă osemintele aparțin unuia sau mai multor persoane

- la un examen aprofundat însă, s-au putut identifica oseminte caracteristice, nepereche, câte un singur exemplar: 1) mandibula, 2) fragmente dintr-un singur maxilar, 3) fragmente dintr-o singură calotă craniană, 4) fragmente dintr-un pelvis aparținând unei persoane de sex masculin

S-au mai găsit multiple fragmente de coaste, vertebre, fragmente femurale (diafize, trohanteri, condili), astragali, falange etc. Acest lucru ne determină să considerăm că scheletul din sarcofag aparține în principal unei singure persoane de sex masculin, de vârstă adultă.

Nu excludem însă alăturarea unor fragmente osoase secundare provenite de la scheletele unor alte persoane.

Acest fapt, starea osemintelor, identificarea oaselor specifice a putut fi constat de către toți cei mai sus menționați.

Pentru care confirmăm prin semnătura manu propria:

(Urmează semnăturile celor care au asistat la recunoașterea osemintelor)

Procesul verbal a fost întocmit de Dl. Cav. Mircea Birtz, OBSS

* * *

Nunțiatura Apostolică

în România

N. 1459/94

(scris m. p.) Inv. N. 6/din 11. 01. 1994

Bucarest 4 gennaio 1994

Reverendo e caro Padre Prunduș,

Ho ricevuto copia della Sua relazione N. 321 del 18 dicembre 1993, indirizzata agli Ecc.mi Presuli greco-cattolici concernente le Sue preliminari investigazioni circa la *vita e l'attività del Vescovo Ioan Inochentie Micu a Roma*.

Ho letto la Sua relazione e il verbale con particolare attenzione e con gran interesse. Mi auguro che il Suo viaggio di lavoro possa contribuire al trasferimento dei resti mortali in Patria.

Colgo l'occasione per esprimere i miei più sinceri auguri per il Nuovo Anno e profitto della circostanza per confermarmi con sensi di profondo ossequio.

Fraternamente nel Signore

† J. Bukovsky

Mons. John Bukovsky

Nunzio Apostolico

Rev.do P. Augustin Prunduș, OSBM

Superiore Provinciale

Cluj

* * *

Copii ale procesului verbal de identificare a osemintelor episcopului Inocențiu Micu L. B. Klein se găsesc în arhivele:

1. Nunțiatarii Apostolice din România
2. Părintelui Dr. Silvestru Augustin Prunduș, OSBM
3. I. P. S. D. Bartolomeu Anania, arhiepiscop ortodox al Clujului
4. Dlui Prof. Dragomir Popovici, director adjunct al Muzeului Național de Istorie a României, București
5. Dlui Dr. teolog Mircea cav. Birtz, OBSS
6. Părintelui Prof. Ovidiu Horia Pop, Seminarul Unit din Oradea.

CUI PRODEST?
**(A SMALL CONTRIBUTION TO THE BIOGRAPHY
OF BISHOP IOAN INOCHENTIE MICU)**

SUMMARY

This article is concerning about the mortal remains of Bishop Ioan Inochentie Micu, the creator of the national Romanian conscience. His bones, formerly deposited in the Church Ss. Sergio e Bacco in Rome, were expertise in 1993 and later translated, in 1997, in a quite unusual procedure, at the Greek-Catholic Cathedral from Blaj. The articles is presenting some documents attesting the real state of these relics, being one of the observers at the moment of their recognition in November 1993.